

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 50.

Femtende Møde.

Lirsdagen den 19de Februar.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Det maa nemlig i mine Tanker ansees nødvendigt for en rigtig Finantsoversigt, at ingen Udgift kan passere, som vedkommer et foregaaende Aar, undtagen det korte Tidsrum af saa Uger, som ligger mellem den 1ste April og Regnskabets Afslutning. Hvad der ikke til den Tid er afsluttet, fordi det ikke er forbrugt, det maa begjeres af Rigsdagen for det følgende Aar, og, skulde Omstændighederne ikke have tilladt at begjere denne Sum af Rigsdagen, maa vedkommende Minister, som begjere den udenfor det, som engang er bevilget af Rigsdagen for det følgende Aar, tage det paa sit Ansvar og kunne forsvare, at han saaledes ikke i rette Tid har kunnet disponere derover. Saaledes opfattes dette Forhold fra Finantsministerens Side. Jeg vender mig nu til den Klasse af Bemærkninger, som ere gjorte om Brutto- og Nettoindtægternes Postering. Jeg deler ganske en æret sagkyndig Talers Anskuelse om, at det er ønskeligt, at man af Budgettet kan, saavidt muligt, lære hele Landets Tilstand at kende, og jeg maa ligeledes give ham Ret i, at det kun efter flere Aars fortsatte Bestræbelser lader sig naae at vinde en fuldkommen klar Oversigt i saa Henseende. Jeg kan derimod ikke erklære mig enig med den ærede Taler, naar han finder, at den Udgift, som er fradraget i Gammelflatten som Liquidation af Bankhastelsensrenten, skal være opført som en særegen Udgiftspost, og altsaa Gammelflatten være opført med et saameget større Beløb. Jeg troer, at den Maade, som er fulgt paa Budgettet her, foruden at have historiske Grunde for sig, tillige er den rigtige, af den Grund, at dette hele Mellemværende mellem Banken og Staten virkelig ikke stiller

sig som en umiddelbar Stat, men er af en ganske eiendommelig Bessaffenhed, saa at det staaer midt imellem en Stat og et Actieforhold. Jeg troer, at det er en rigtig Maade, hvorpaa det er posteret, nemlig at opføre Gammelflattens Brutto-Indtægt og deri liquidere hvad der godtgjøres i Bankrenter, og jeg maa ogsaa bede erindret, at, hvad der saaledes indbetales til Banken, passerer ikke Statens Kasser, men indbetales directe af Amtsforvalterne, som opbevare det, til Banken. Det vilde heller ikke passe til Statsbogholderiets Idee og Indretning, naar man vilde opføre denne Liquidation af Bankrenten paa Udgiftssiden. Jeg maa ligeledes bemærke, at Grunden, hvorfor Told- og Consumptionsvæsenets Bruttoindtægt ikke er udtrykkeligt udført i Linien som Indtægtspost — det er nemlig udførligt fremstillet indenfor Linien, hvormeget Beløbet udgjør, og dernæst ere Administrationsomkostningerne fradragne, saaledes at kun Nettoindtægten er udført — er, foruden den historiske Grund — det vil nemlig findes altid at have været saaledes paa de bekendtgjorte Budgetter siden 1841 — den, at det for Statsbogholderiet ikke vilde være muligt at gribe Detaillen af disse Administrationsudgifter, fordi de afholdes forlods af Intraderne ved de locale Kasser. Der har dernæst fra flere Sider i Salen været udtalt en Frygt for, at Finantsministeren skulde have været for sangvinisk i Henseende til de Forhaabninger, han gjorde sig om Virkningerne af en forandret Communalindretning. Jeg troer imidlertid ikke, at de Dyringer, jeg har brugt, berettiger til at sige, at jeg har været for sangvinisk; mine Dyringer forelligge trykte, og jeg staaer ved, hvad jeg engang har sagt. Det er min Anskuelse — der kunne være forskellige Meninger derom, det vil jeg indrømme — men det er min Anskuelse, at det vil medføre Besparelser, at Communerne bestandigt faae en større Selvbestyrelse, og jeg